

“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে, ভাৰতক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ, তোমালোক সন্তানসকল এই সময়ত পিতাৰ সহায়কাৰী হোৱা, ভাৰতেই হৈছে প্ৰাচীন খণ্ড”

প্ৰশ্ন: উচ্চ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত বাধাৰ সৃষ্টি কৰা সৰু সৰু কথা কোনবোৰ?

উত্তৰ: যদি অলপমানো কোনো চখ আছে, অনাসক্ত বৃত্তি নাই, ভাল পিন্ধা, খোৱাত বুদ্ধি দিগ্ভ্ৰান্ত হৈ থাকে..... তেন্তে এই কথাবোৰে উচ্চ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত বাধাৰ সৃষ্টি কৰে সেয়েহে বাবাই কয় - সন্তানসকল, বনবাসত থাকা। তোমালোকেতো সকলো পাহৰিব লাগে। এই শৰীৰো যাতে স্মৃতিত নাথাকে।

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলক এইটো বুজোৱা হৈছে যে এই ভাৰতেই অবিনাশী খণ্ড আৰু ইয়াৰ আচল নাম হয়েই ভাৰত খণ্ড। হিন্দুস্তান নামতো পাছত ৰাখিছে। ভাৰতক কোৱা হয় - আধ্যাত্মিক খণ্ড। এয়া প্ৰাচীন খণ্ড। নতুন সৃষ্টিত যেতিয়া ভাৰত খণ্ড আছিল তেতিয়া অন্য কোনো খণ্ড নাছিল। মুখ্য হৈছেই ইছলামী, বৌদ্ধ আৰু খ্ৰীষ্টীয়ান। এতিয়াতো বহুত খণ্ড হৈ গৈছে। ভাৰত অবিনাশী খণ্ড, ভাৰতকেই স্বৰ্গ, হেভেন বুলি কয়। নতুন সৃষ্টিত নতুন খণ্ড একমাথৰ ভাৰতেই। নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰোঁতা পৰমপিতা পৰমাংমা, স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা (হেভেনলী গড্ ফাদাৰ)। ভাৰতবাসীয়ে জানে যে এই ভাৰত অবিনাশী খণ্ড। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। যেতিয়া কোনোবা মৰে তেতিয়া কয় স্বৰ্গগামী হ'ল, এনেকৈ ভাবে যে স্বৰ্গ ক'ৰবাত ওপৰত আছে। দেলৱাড়া মন্দিৰতো বৈকুণ্ঠৰ চিহ্ন ছাদত দেখুৱাইছে। এইটো কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহয় যে ভাৰতহে স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নহয়। এতিয়াতো নৰক। তেন্তে এয়াও অজ্ঞানতাই হ'ল। জ্ঞান আৰু অজ্ঞান দুটা বস্তু। জ্ঞানক দিন বুলি কোৱা হয়, অজ্ঞানক ৰাতি। তীব্ৰ আলোক আৰু ঘোৰ অন্ধকাৰ বুলি কোৱা হয়। আলোক মানে উদয় (ৰাইজ), অন্ধকাৰ মানে অস্ত (ফল)। মনুষ্যই সূৰ্য অস্ত যোৱা চাবলৈ সূৰ্যাস্ত স্থানলৈ যায়। এতিয়া সেয়াতো হ'ল হদৰ কথা। ইয়াৰ বাবে কোৱা হয় বৰহমাৰ দিন, বৰহমাৰ ৰাতি। এতিয়া বৰহমাতো হ'ল প্ৰজাপিতা। তেন্তে নিশ্চয় প্ৰজাৰ পিতা হ'ল। জ্ঞান ৰূপী কাজল সৎগুৰুৱে দিলে, অজ্ঞান অন্ধকাৰ বিনাশ হ'ল। এই কথাবোৰ জগতত কোনেও নুবুজে। এয়া হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে নতুন জ্ঞান। স্বৰ্গৰ কাৰণে স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতাৰ জ্ঞান লাগে। গায়নো কৰে পিতা জ্ঞানপূৰ্ণ। তেন্তে শিক্ষক হৈ গ'ল। পিতাক কোৱাই হয় পতিত-পাৱন আন কাকো পতিত-পাৱন বুলি ক'ব নোৱাৰি। শ্ৰীকৃষ্ণকো ক'ব নোৱাৰি। পিতাতো সকলোৰে এজনেই। শ্ৰীকৃষ্ণতো সকলোৰে পিতা নহয়। তেওঁ যেতিয়া ডাঙৰ হ'ব, বিবাহ কৰিব তেতিয়া এটি বা দুটি সন্তানৰ পিতা হ'ব। ৰাধা-কৃষ্ণক ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী বুলি কোৱা হয়। কেতিয়াবা সয়ম্বৰো হৈছিল চাগে। বিবাহৰ পাছতহে মা-পিতা হ'ব পাৰে। তেওঁলোকক কোনেও বিশ্বৰ ঈশ্বৰ পিতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। বিশ্বৰ ঈশ্বৰ পিতা কেৱল এজন নিৰাকাৰ পিতাকে কোৱা হয়। শ্ৰেট-শ্ৰেট-শ্ৰেণ্ড ফাদাৰ বুলি শিৱবাবাক ক'ব নোৱাৰি। শ্ৰেট-শ্ৰেট-শ্ৰেণ্ড ফাদাৰ হ'ল প্ৰজাপিতা বৰহমা। তেওঁৰ পৰাই বংশবৃক্ষ ওলায়। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ ঈশ্বৰ পিতা (ইনক'ৰপৰীয়েল গড্ ফাদাৰ), নিৰাকাৰ আত্মাসকলৰ পিতা। নিৰাকাৰী আত্মাসকল যেতিয়া ইয়াত শৰীৰত থাকে তেতিয়া ভক্তিৰ্মাগত আহ্বান কৰে। তোমালোকে এই সকলোবোৰ নতুন কথা শুন। যথার্থ ৰীতিৰে কোনো শাস্ত্ৰত নাই। পিতাই কয় - মই সন্মুখত বহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজাওঁ। পাছত এই সকলো জ্ঞান লুপ্ত হৈ যায়। আকৌ যেতিয়া পিতা আহিব তেতিয়া আহি যথার্থ জ্ঞান শুনাব। সন্তানসকলকে সন্মুখত বুজাই উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পাছত শাস্ত্ৰৰ ৰচে। যথার্থ ৰূপততো ৰচিব নোৱাৰে কিয়নো সৎযৰ সৃষ্টিয়েই সমাপ্ত হৈ মিছাখণ্ড হৈ যায়। গতিকে মিছা বস্তুৰে থাকিব কিয়নো অধোগতিৰ কলাহে হয়। সৎযৰেতো আৰোহণ কলা হয়। ভক্তি হৈছে ৰাতি, অন্ধকাৰত খুন্দা খাবলগীয়া হয়। নতশিৰ হৈ থাকে। এনেকুৱা ঘোৰ অন্ধকাৰ। মনুষ্যইতো একোৱে গম নাপায়। দুৱাৰে দুৱাৰে হাবাথুৰি খাই ফুৰে। এই সূৰ্যৰো উদয় আৰু অস্ত হয়, যিটো সন্তানসকলে গৈ চায়। এতিয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান সূৰ্য উদয় হোৱা চাব লাগে। ভাৰতৰ সূৰ্য উদয় আৰু ভাৰতৰ সূৰ্য অস্ত। ভাৰত এনেকৈ ডুবে যিদৰে সূৰ্য ডুবে। সৎয-নাৰায়ণৰ কাহিনীত এনেকৈ দেখুৱায় যে ভাৰতৰ নাও তললৈ গুচি যায় আকৌ পিতা আহি তাক উদ্ধাৰ কৰে। তোমালোকে পুনৰ এই ভাৰতক উদ্ধাৰ কৰা। এয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। তোমালোকে নিমন্ত্ৰণো জনোৱা, “নৱ-নিৰ্মাণ প্ৰদৰ্শনী” নামটিও ঠিকেই আছে। নতুন সৃষ্টি কেনেকৈ স্থাপন হয়, তাৰ প্ৰদৰ্শনী। চিহ্নৰ দ্বাৰা বুজোৱা হয়। গতিকে সেই নামটিয়ে প্ৰচলিত হৈ আহিছে, গতিকে ঠিকে আছে। নতুন সৃষ্টি কেনেকৈ স্থাপন হয় বা উদয় কেনেকৈ হয়, এয়া তোমালোকে দেখুওৱা। নিশ্চয় পুৰণি সৃষ্টি অস্ত যায় সেইবাবেতো দেখুৱায় উদয় কেনেকৈ হয়। এয়াও এক কাহিনী - ৰাণ্য লোৱা আৰু হেৰুওৱা। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে কি আছিল? ক'ব, সূৰ্যবংশীসকলৰ ৰাজত্ব আছিল। তাৰপাছত চন্দ্ৰবংশীসকলৰ ৰাজ্য স্থাপন হ'ল। তেওঁলোকেতো এজনে আনজনৰ পৰা ৰাজ্য লয়। দেখুৱায় অমুকৰ পৰা ৰাজ্য ল'লে। তেওঁলোকে কোনো চিৰিৰ কথা বুজি নাপায়। এয়াতো পিতাই বুজায় যে তোমালোক সোণালী যুগৰ পৰা ৰূপালী যুগলৈ গ'লা, চিৰি নামি আহিলা। এয়া 84 জন্মৰ চিৰি। চিৰি নামিবলগীয়া হয় আকৌ উঠিবলগীয়াও হয়। পতনৰো ৰহস্য বুজাবলগীয়া হয়। ভাৰতৰ পতন কিমান সময়, উত্থান কিমান সময়? ভাৰতবাসীৰ পতন আৰু উত্থান। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলগীয়া হয়। মনুষ্যক প্ৰলোভনত (টেম্পটেশনত) কেনেকৈ অনা যায় আকৌ নিমন্ত্ৰণো জনাব লাগে। ভাই-ভনীসকল আহি বুজা। পিতাৰ মহিমাতো প্ৰথমতে বুজাব লাগে। শিৱবাবাৰ মহিমাৰ এখন ফলক (বঁদ) থাকিব লাগে। পতিত-পাৱন জ্ঞানৰ সাগৰ, পৱিত্ৰতা, সুখ-শান্তিৰ সাগৰ, সম্পত্তিৰ সাগৰ, সকলোৰে সংগতি দাতা, জগত-পিতা, জগত-শিক্ষক, জগত-গুৰু শিৱবাবাৰ পৰা আহি নিজৰ

সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। তেতিয়া মনুষ্যই পিতাৰ পৰিচয় পাব। পিতাৰ আৰু স্বৰীকৃষ্ণৰ মহিমা ভিন্ন ভিন্ন। এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হৈছে। যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান আছে তেওঁলোকে গোটেই দিন দৌৰাদৌৰি কৰি থাকে। নিজৰ লৌকিক সেৱা থকা সত্বেও ছুটি লৈ সেৱাত লাগি যায়। এয়া হয়ই ঈশ্বৰীয় চৰকাৰ। বিশেষকৈ কন্যাসকল যদি এই সেৱাত লাগি যায় তেন্তে বহুত নাম প্ৰসিদ্ধ কৰিব পাৰে। সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ প্ৰতিপালনতো বহুত ভালদৰে হৈয়েই থাকে, কিয়নো শিৱবাবাৰ ভান্ডাৰ ভৰপূৰ। যি ভান্ডাৰৰ পৰা খোৱা সেই ভান্ডাৰ ভৰপূৰ, কাল কষ্টক দূৰ।

তোমালোক হৈছা শিৱ বংশী। তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা, এয়া ৰচনা। ‘বাবুল’ নামটি বহুত মিঠা। শিৱ প্ৰিয়তমো হয় নহয় জানো। শিৱবাবাৰ মহিমাই বেলেগ। নিৰাকাৰ শব্দটি লিখিলে ভাবে যে তেওঁৰ কোনো আকাৰ নাই। আটাইতকৈ মৰমৰ হৈছে শিৱবাবা – পৰমপ্ৰিয় বুলিতো লিখিবই লাগে। এই সময়ত তেওঁলোকৰো যুদ্ধক্ষেত্ৰৰ আৰু তোমালোকৰো। শিৱ শক্তিসকল অহিংসক বুলি গায়ন কৰা হয়। কিন্তু চিৎৰবিলাকত দেৱীসকলৰ হাতত অস্ত্ৰৰ দি হিংসা দেখুৱাই দিছে। বাস্তৱত তোমালোকে যোগ অথবা স্মৃতিৰ বলেৰে বিশ্বৰ বাদশাহী (সাম্ৰাজ্য) লোৱা। অস্ত্ৰসমূহৰ কোনো কথাই নাই। গজাৰ বহুত প্ৰভাৱ আছে। বহুতৰে সাক্ষাৎকাৰো হ’ব। ভক্তি মৰ্গত ভাবে – গজা জল পালে তেতিয়াহে উদ্ভাৱ হ’ব, সেয়েহে গুপ্ত গজা বুলি কৈ থাকে। কয়, বাণ মাৰিলে আৰু গজা ওলাল। গো-মুখেৰেও গজা ওলোৱা দেখুৱায়। তোমালোকে সুধিলে ক’ব গুপ্ত গজা ওলাই আছে। ত্ৰিবেণীতো সৰস্বতীক গুপ্ত ৰূপত দেখুৱাইছে। মনুষ্যইতো বহুত কথা ৰচি দিছে। ইয়াততো এটাই কথা। কেৱল ‘অল্ফ’ (পিতা), বচ্। আল্লাই আহি জন্মত স্থাপন কৰে। খোদাই হেভেন স্থাপন কৰে। ঈশ্বৰে সূৰ্য্য স্থাপন কৰে। বাস্তৱত ঈশ্বৰতো এজন। ইয়াততো নিজৰ নিজৰ ভাষাত ভিন্ন ভিন্ন নাম ৰাখি দিছে। কিন্তু এইটো বুজি পায় যে আল্লাৰ পৰা নিশ্চয় সূৰ্য্যৰ বাদশাহী পাব। ইয়াততো পিতাই কয় ‘মনমোহৰ’ (নিজক আত্মা বুলি বুজি পৰমপিতা শিৱক স্মৰণ কৰা)। পিতাক স্মৰণ কৰিলে উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় স্মৃতিলৈ আহিব। ৰচয়িতাৰ ৰচনা হৈয়েই সূৰ্য্য। এনেকৈ ক’ব জানো যে ৰামে নৰক ৰচিলে। ভাৰতবাসীয়ে এইটো নাজানে যে নিৰাকাৰ ৰচয়িতা কোন? তোমালোকে জানা যে নৰকৰ ৰচয়িতা ৰাৱণ, যাক জ্বলায়। ৰাৱণ ৰাজ্যত ভক্তি মৰ্গৰ বৃক্ষৰ পুলি কিমান ডাঙৰ। ৰাৱণৰ ৰূপো ডাঙৰ ভয়ংকৰকৈ সাজিছে। কয়ো যে ৰাৱণ আমাৰ শত্ৰু। পিতাই অৰ্থ বুজাইছে – বিস্তাৰ বহুত বেছি সেইবাবে ৰাৱণৰ শৰীৰৰো ডাঙৰকৈ সাজে। শিৱবাবাতো বিন্দু হয়। কিন্তু চিৎৰ ডাঙৰকৈ সাজি দিছে। নহ’লে বিন্দুৰ পূজা কেনেকৈ হ’ব। পূজাৰীতো হ’ব লাগে নহয় জানো। আত্মাৰ কাৰণেতো কয় – ভৰকুটিৰ মাজত তিৰবিৰাই থাকে আচৰিত তৰা। আকৌ কয়, আত্মাই পৰমাত্মা। তেনহ’লে হাজাৰ সূৰ্য্যতকৈ অধিক তেজোময় কেনেকৈ হ’ব? আত্মাৰতো বৰ্ণনা কৰে কিন্তু বুজি নাপায়। যদিহে পৰমাত্মা হাজাৰ সূৰ্য্যতকৈ তেজোময় হয়, তেন্তে প্ৰত্যেকৰ মাজত কেনেকৈ প্ৰৱেশ কৰিব? কিমান অযথা কথা, যিবোৰ শূনি কি হৈ গৈছে। এনেকৈ কয় যে আত্মাই পৰমাত্মা গতিকে পিতাৰ ৰূপো এনেকুৱাই হ’ব নহয় জানো, কিন্তু পূজাৰ কাৰণে ডাঙৰকৈ সাজিছে। পাথৰৰ কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ চিৎৰ তৈয়াৰ কৰে। যিদৰে গুহাত পাণ্ডৱক ডাঙৰ ডাঙৰ ৰূপত দেখুৱাইছে, একোৱে নাজানে। এয়া হৈছে পঢ়া। ধান্দা (বেপাৰ) আৰু পঢ়া দুয়োটা বেলেগ বেলেগ। বাবাই পঢ়ায়ে আৰু ধান্দাও শিকায়। ফলকতো প্ৰথমে পিতাৰ মহিমা থাকিব লাগে। পিতাৰ সম্পূৰ্ণ মহিমা লিখিব লাগে। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত পুৰুষাৰ্থৰ কৰম অনুসাৰে উদয় হয় সেয়েহে মহাৰথী, অশ্বাৰোহী বুলি কোৱা হয়। অস্ত্ৰ আদিৰ কোনো কথা নাই। পিতাই বুধিৰ তলা খুলি দিয়ে। এই গডৰেজৰ তলা কোনেও খুলিব নোৱাৰে। পিতাৰ ওচৰলৈ সাক্ষাৎ কৰিব আহে তেতিয়া পিতাই সন্তানসকলক সোধে আগতে কেতিয়া লগ পাইছা? এই স্থানত, আজিৰ দিনটোত কেতিয়া লগ পাইছা? তেতিয়া সন্তানসকলে কয় – হয় বাবা, 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে লগ পাইছিলোঁ। এতিয়া এনেকুৱা কথা কোনেও সুধিব নোৱাৰে। কিমান গুঢ় বুজিবলগীয়া কথা। কিমান জ্ঞানৰ যুক্তি বাবাই বুজায়। কিন্তু ধাৰণা কৰমানুসৰি হয়। শিৱবাবাৰ মহিমা ভিন্ন, বৰহমা-বিশ্ব-শঙ্কৰৰ মহিমা ভিন্ন। প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা ভিন্ন। এজনৰ ভূমিকা আনজনৰ লগত নিমিলে। এইখন অনাদি নাটক (ড্ৰামা)। সেয়াই আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ’ব। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হৈছে যে আমি কেনেকৈ মূলবতনলৈ যাওঁ আকৌ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহোঁ। সূক্ষ্মবতন হৈ মূলবতনলৈ যাওঁ। আহিবৰ সময়ত সূক্ষ্মবতন নাথাকে। সূক্ষ্মবতনৰ সাক্ষাৎকাৰ কেতিয়াও কাৰো নহয়ই। সূক্ষ্মবতনৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিবলৈ কোনেও তপস্যা নকৰে কিয়নো তাক কোনেও নাজানেই। সূক্ষ্মবতনৰ কোনোবা ভক্ত থাকিব জানো। সূক্ষ্মবতন এতিয়া ৰচনা কৰে সূক্ষ্মবতন হৈ মূলবতনলৈ গৈ আকৌ নতুন সৃষ্টিলৈ আহিবা। এই সময়ত তোমালোকে তালৈ অহা-যোৱা কৰি থাকা। তোমালোকৰ বাগদান হৈছে, এয়া মা-পিতাৰ ঘৰ। বিশ্বক পিতা বুলি কোৱা নহয়। সেয়া হৈছে শত্ৰুৰ ঘৰ। যেতিয়া কইনা শত্ৰুৰ ঘৰলৈ যায় তেতিয়া পুৰণা কাপোৰ আদি সকলো এৰি থৈ যায়। তোমালোকে পুৰণি সৃষ্টিকে এৰি দিয়া। তোমালোকৰ আৰু তেওঁলোকৰ বনবাসৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকো বহুত অনাসক্ত হৈ থাকিব লাগে। দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰিব লাগে। বেছি দামী শাৰী পিন্ধিলে তৎক্ষণাত দেহ-অভিমান আহি যাব। মই আত্মা, এইটো পাহৰি যাব। এই সময়ত তোমালোক আছাই বনবাসত। বনবাস আৰু বানপ্ৰস্থ একে কথা। শৰীৰেই ত্যাগ কৰিব লাগে তেন্তে শাৰী ত্যাগ নকৰিবানে! সাধাৰণ শাৰী পালে অন্তৰে মানি নলয়। এই ক্ষেত্ৰততো আনন্দিত হোৱা উচিত – ভালেই হ’ল যে সাধাৰণ শাৰী পালোঁ। ভাল বস্ত্ৰৰতো তৎক্ষণাত ল’বলগীয়া হয়। এই পিন্ধা, খোৱাৰ সৰু সৰু কথায়ো উচ্চ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত বাধা প্ৰদান কৰে। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। আত্মানতো শূন্য নহয় যে স্বামীক কলে – এই লাখুটিডালো এৰি দিয়া। পিতাই কয় – এই পুৰণি কাপোৰ, পুৰণি সৃষ্টি সকলো নাশ হৈ যাব, সেয়েহে এই গোটেই সৃষ্টিৰ পৰা বুধিৰ যোগসূত্ৰ চিঙি দিব লাগে, ইয়াক বেহদৰ সন্ধ্যা বুলি কোৱা হয়। সন্ধ্যাসীসকলেতো হদৰ সন্ধ্যা কৰিছে এতিয়াতো আকৌ তেওঁলোকে ভিতৰলৈ (চহৰলৈ) আহি গৈছে। আগতেতো তেওঁলোকৰ বহুত শক্তি আছিল। অধোগামী হোৱাসকলৰ কি মহিমা হ’ব পাৰে। নতুন নতুন আত্মাসকলো

ভূমিকা পালন কৰিবলৈ অন্তিমলৈকে আহি থাকে, তেওঁলোকৰ কি শক্তি থাকিব। তোমালোকেতো পূৰা ৪৪ জন্ম লোৱা। এই সকলোবোৰ বুজিবলৈ কিমান ভাল বুদ্ধি লাগে। সেৱাধাৰী সন্তানসকল সেৱা কৰিবলৈ উৎসাহিত হৈ থাকিব। জ্ঞান সাগৰৰ সন্তানে এনেকৈ উৎসাহেৰে ভাষণ দিব লাগে যেনেকৈ পিতাই দিয়ে, এই ক্ষেত্ৰত হতাশ হ'ব নালাগে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) বুদ্ধিৰে বেহদৰ সন্ম্যাস কৰিব লাগে। ঘৰলৈ উভটি যোৱাৰ সময় সেয়েহে পুৰণি সৃষ্টি আৰু পুৰণা শৰীৰৰ প্ৰতি অনাসক্ত হৈ থাকিব লাগে।

(২) নাটকৰ প্ৰতিটো দৃশ্য প্ৰত্যক্ষ কৰি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান:

নিজৰ সৰ্বোচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ প্ৰতিটো সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্ম কৰোঁতা সম্পূৰ্ণ নিবিকাৰী হোৱা সম্পূৰ্ণ নিবিকাৰী অৰ্থাৎ শতাংশ হিচাপতো কোনো বিকাৰৰ ফালে আকষিত নোহোৱা, কেতিয়াও তাৰ বশীভূত নোহোৱা। সৰ্বোচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ থকা আত্মাই কোনো সাধাৰণ সংকল্পও কৰিব নোৱাৰে। গতিকে যেতিয়া কোনো সংকল্প বা কৰ্ম কৰা তেতিয়া পৰীক্ষা কৰা যে যেনেকুৱা উচ্চ নাম তেনেকুৱা উচ্চ কাম হয়নে? যদিহে নাম উচ্চ, কাম নীচ তেতিয়া নাম বদনাম কৰা সেইকাৰণে লক্ষ্য অনুসৰি লক্ষণ ধাৰণ কৰা তেতিয়া সম্পূৰ্ণ নিবিকাৰী অৰ্থাৎ পৰিত্ৰতম আত্মা বুলি কোৱা হ'ব।

শ্লোগান:

কৰ্ম কৰোঁতে কৰণ-কৰাৱনহাৰ পিতাৰ স্মৃতি থাকিলে তেতিয়া স্ব-পুৰুষাৰ্থ আৰু যোগৰ সন্তুলন ঠিক থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!